

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๔

แด่นัศจรรย้อยู่ฟากตาย

วันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ทองคำได้ ๔ กิโล ๕๓ บาท ๙๒ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๒,๕๑๐ ดอลลาร์ เงินสดได้ ๑,๒๗๘,๕๓๙ บาท ค่อยเพิ่มขึ้นอย่างนี้แหละ เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ หัวหน้าไม่พาลด บริษัทบริวารลดไม่ได้นะ หัวหน้าไม่พาทอน บริษัทบริวารทอนไม่ได้ หัวหน้าพาแข่งต้องแข่งซี ทองคำที่ต้องการมอบเข้าคลังหลวง ๔ พันกิโล มอบเข้าคลังหลวงแล้ว ๒,๕๕๐ กิโล ยังขาดทองคำอยู่อีก ๑,๔๕๐ กิโลจะครบจำนวน ๔ พันกิโล บอกรมาโดยลำดับนะ ทองคำที่ได้หลังจากมอบเข้าคลังหลวงแล้วเวลานี้ได้ ๙๘ กิโล ๕๐ บาท ๙๗ สตางค์ แสดงว่าได้เร็วขึ้น เพิ่มเร็วขึ้นผิดปรกติอยู่ ตามธรรมดา มันจะค่อยไปของมันเรื่อย ๆ รวมทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้วได้ ๔,๕๖๒ กิโลครึ่ง เท่ากับ ๓๖๕ แห่ง รวมทองคำทั้งหมดทั้งที่มอบแล้วและยังไม่ได้มอบเวลานี้ได้ ๔,๖๖๑ กิโล ซึ่งเท่ากับ ๔ ตัน กับ ๖๖๑ กิโล

พูดถึงเรื่องการช่วยโลกเราช่วยจริง ๆ ไม่ใช่ธรรมดา เราอยากให้อะไรทั้งหลายได้เห็นหัวใจเรา พูดตรง ๆ อย่างนี้ มันอาจหาญขนาดนั้น ไม่อาจหาญยังงี้ก็มันครอบโลกธาตุอยู่นี้ ตัวก็ตัวเท่าหนู เหตุเป็นยังงี้เคยมาพูดเสมอ เหตุนี้เอาตายเข้าว่าเลย ฟังซิ นะ ความทุกข์ความลำบากขนาดไหนไม่สนใจ ฟังแต่ว่าเขาตีเกราะประชุมมาดูเรา เขานึกว่าเขาตายแล้ว ความจริงที่เราทำอย่างนี้เราทำไปตลอดสาย แต่บ้านใดเมืองใดที่ไหนเขาไม่ได้ทำอย่างนั้นเราก็ไม่บอก ก็ธรรมดา แต่ที่ตีเกราะประชุมจริง ๆ เขาว่าเราตายแล้ว ที่อื่นเราก็แบบเดียวกันนั้นไม่ใช่แบบธรรมดา แบบรอดตาย ๆ ตลอดเลย

ความทุกข์ความลำบากเราก็บอกให้อะไรทั้งหลายฟัง คือมันถึงใจ เรื่องความเพียรของเจ้าของเรียกว่าถึงใจ เจ้าของมองดูย้อนหลังนี้ โห้ย ชยะ ๆ นะ อย่างนั้นมันก็ทำได้ ๆ คือทำเวลานี้ตายเลย พูดง่าย ๆ เพราะฉะนั้นมันถึงชยะ ๆ ในความเพียร ถึงขนาดที่เขาตีเกราะประชุมเขาก็ยังดี พระในบ้านเขามีเท่าไรเขาไม่เห็นตีเกราะประชุม นอกจากประชุมไปจ้งหันพระธรรมดา พระจะไม่มีอาหารกิน พระชี้เกี้ยวเขาก็ไม่ใส่บาตรให้ซิ บางที่เขาอาจตีเกราะ เรานี้รอดด้วยความไม่กินเฉย ๆ

เดินบิณฑบาตไปนี่กะว่าจะถึงหมู่บ้านถึงไปนะ คำนวณไว้เสียก่อน ขนาดนั้นยังไม่ถึงนะ ไปถึงครึ่งทางนั่งเจ้าอยู่นั้นละ แต่จิตไม่ได้เจ้านะ มันเจ้าแต่ร่างกาย อ่อนเปียกไปไม่ได้ ไปนั่งอยู่นั้นก่อนพักพอได้กำลังนิด ที่นี้ก็เสกก็ขึ้นละซี เราไม่ลืมนะ มันถึงใจกันทุกอย่าง นั่งเงียบ ๆ จิตมันหมุนของมันอยู่ตลอด พิจารณาอยู่จนตลอด มันสว่างไสวเหมือนจะเหาะเหินเดินฟ้าจิตนะ นั่นละที่มันทะเลาะกันระหว่างขั้นธัมกับจิต ขั้นธัมมันก็จะ

ตาย ไม่ได้กินอยู่ไม่ได้ ครั้นเวลากินแล้วก็เหมือนรถบรรทุกของหนัก มันอัดอาดไม่คล่องตัว มันก็มีโทษทางด้านธรรมะซึ่งเราต้องการอย่างยิ่งอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นมันถึงได้รบกัน

ไปยังไม่ถึงหมู่บ้าน พักแล้ว พักกลางทางเสียก่อนแล้วค่อยไปอีก เวลานั่งอยู่นั้นเงียบ ๆ นี่เห็นไหม ขึ้นเลยเป็นคำ ๆ นะท่านอดอาหารจะฆ่ากิเลสให้ตาย แต่กิเลสยังไม่ตาย ท่านกำลังจะตายรู้ไหม ขึ้นเป็นคำเหมือนเราสอนกัน ผิง ๆ ขึ้นมา เห็นไหมท่านอดอาหารเพื่อจะฆ่ากิเลสให้ตาย แต่เวลานี้กิเลสยังไม่ตาย ท่านกำลังจะตายรู้ไหม พอทางนั้นขึ้นทางนี้ก็รับกันพับเลย การกินนี้ก็กินมาตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งถึงวันนี้ ไม่เห็นวิเศษวิโสอะไร อดเพียงเท่านี้จะตายหรือ เอ้า ตายก็ตาย นั่นเห็นไหม มันก็ผิงเลย มันแก้กันอย่างนี้ละกิเลสกับธรรม เบื้องต้นกิเลสเกิดเสียก่อน กิเลสเกิดจะให้เราย่อหย่อนอ่อนเปียกไปตามมัน แล้วก็ไม่ทำอย่างนั้นต่อไปอีก ความเพียรก็ไม่ก้าวละชี เห็นไหมละกิเลสมันเอาเราอย่างนั้นนะ

ที่นี้ธรรมะก็ชัดขึ้นเลย ถึงเรื่องการกิน เอาการกินมากับการอดอาหารเพียงเท่านี้เป็นยังไง กินมาตั้งแต่วันเกิดก็ไม่เห็นมีความวิเศษเลิศเลออะไร อดอาหารเพียงเท่านี้จะตายหรือ เอ้า ตายก็ตาย นั่นผิงเลย มันแก้กันเห็นไหม คราวหลังนี้ธรรมะเกิด ที่แรกกิเลสเกิด คราวหลังธรรมะเกิดแก้กิเลสนี้ ก็ดีดผิงตามเดิม

เราเห็นอาหารทุกวันนี้มันอดไม่ได้ มันคิดทุกวันนี้ มันเป็นของมันเอง คือมันเหลือเพื่อเสียจนจะตาย กินแบบจะตาย นั่นเราอดแบบจะตาย แล้วก็เป็นประจำเสียด้วย ๙ ปีนี้พิลึกจริง ๆ ยังบอกแล้ว ไม่ลืมในระยะ ๙ ปีนี้ ขึ้นเวทีหลังจากได้รับโอวาทพ่อแม่ครูจารย์อย่างถึงใจแล้วก็ถึงใจเลยเทียว ตลอดไม่ถอยเลย มันถึงทุกข์มากลำบากมาก ไปที่ไหนเอาใครไปไม่ได้ ใครจะทำอย่างเราไม่ได้ ความหมายว่าอย่างนั้น เราต้องไปคนเดียวทำคนเดียว อยากกินก็กิน ไม่อยากกินก็วันช่างมันไม่สนใจ คนเดียวนี้อะไรอะไร จะไปที่ไหนมาที่ไหนก็คนเดียว ๆ เป็นความเพียรตลอดเวลาอยู่อย่างนั้น สติกับจิตจับกันตลอด

เห็นไหมกิเลสหนาไหม ฟาดจนถึง ๙ ปีเต็ม ๆ นี้ละขึ้นเวทีพัดกับกิเลสถึง ๙ ปีพัดกันอย่างหนัก กิเลสไม่ตายเราก็ตาย มีเท่านั้นอย่างอื่นไม่มี คำว่าแพ้นี้ไม่ให้มีเลย เพราะความมุ่งมั่นต่อแดนพันทุกข์ ความมุ่งหมายก็คือว่า ยังไงจะได้เป็นพระอรหันต์ในชาตินี้ ไม่ได้เป็นต้องตาย ถึงขนาดนั้นนะ มันแข่งต่อกันขนาดนั้น เพราะฉะนั้นมันถึงไม่ได้อ่อนเรื่องความพากเพียร จะทุกข์มากขนาดไหนก็ไม่ได้สนใจกับเรื่องความเป็นความตาย แม้ที่สุดนั่งภาวนามันจะตายจริง ๆ เหมือนไฟเผาขนซุงนี่นะ เราเหมือนขนซุง

คือทุกขเวทนามันเผาไฟตัวสั้นไปเลยเทียว เอาอย่างหนัก เอาหนักก็หนัก สติปัญญาไม่ถอย ฟาดกันตลอด

เวลาทุกข์มากเท่าไรเราจะไปอดทนเฉย ๆ ไม่ได้นะ ต้องอดทนด้วยสติปัญญา หมุนตัวเป็นเกลียว มันเป็นเองนะ สติปัญญาก็เป็นเอง เวลานั้นทุกข์โหมตัวเข้ามาอย่างหนัก สติปัญญาอ่อนอยู่ไม่ได้ มันก็ขัดกันเต็มเหนี่ยวแล้วลงฝึงเลย นั่นเห็นไหม นี่ละผล เอากันเต็มเหนี่ยวลงฝึงเลย แดนอัศจรรย์ไม่ต้องถามหา เกิดขึ้นที่จิต เพราะจิตถูกกิเลสปิดเอาไว้ พอตีกิเลสออก เบิกกว้างออกเป็นระยะก็ตามนะ เป็นระยะ ๆ มันก็ลงฝึงทุกขเวทนาเหมือนไฟทั้งกองเผาเราทั้งคนดับพริบเลย สุดท้ายกายหายเจ็บไม่มีอะไรเหลือ เหลือแต่ธรรมชาติที่รู้ ไม่มีกำหนดว่าสูงว่าต่ำอะไรแหละ มีแต่รู้และแปลกประหลาดอัศจรรย์อย่างมากในเวลานั้น เท่านั้นเอง

แต่ละครั้ง ๆ ถ้างได้ทำขนาดนั้นแล้วได้ทุกครั้ง เรบอกตรง ๆ เลย อย่างที่เราเล่าให้ฟังว่านั่งภาวนาตลอดรุ่ง ๆ ๙ คืน ๑๐ คืน แต่ไม่ติดกันนะ เว้น ๒ คืนบ้าง ๓ คืนบ้าง บางทีถึง ๗ วันก็มี ดูจะมีहनเดียวเท่านั้นแต่ก็จำได้นะ นอกนั้นเว้น ๒ คืน ๓ คืน พัดกันตลอดอย่างนี้ละ ทุกข์หรือไม่ทุกข์พี่น้องทั้งหลายฟังเอาซิ เอาจนกระทั่งตัวไหวไปเลยมันทุกข์มาก เอา ไหวก็ไหว สติปัญญาก็ไหวตามกัน จนกระทั่งลง ทุกครั้ง วันไหนถ้างได้นั่งตลอดรุ่งวันนั้นต้องได้แดนอัศจรรย์ ความอัศจรรย์ทุกครั้งเลย เป็นแต่ช้ากับเร็วต่างกัน ถ้าวินโหมมันลงกันได้ยาก ชัดกันอยู่เป็นเวลานาน ๆ บางทีถึงขนาดตีหนึ่งละมั้ง ตั้งแต่หัวค่ำฟาดถึงตีหนึ่ง ตีหนึ่งกว่า ๆ มันถึงลงได้ก็มี นี่ละกองทุกข์จากนี้ไปถึงตีหนึ่งเป็นยังงัย ทุกข์มากไหม

พอ ๓-๔ ชั่วโมงล่วงไปแล้ว นั่นละทุกขเวทนาใหญ่ คือทุกขเวทนามันเป็นพัก ๆ ทุกขเวทนาเกิดทางนี้มันก็เต็มเหนี่ยวของมัน เสร็จแล้วมันก็สงบของมันเอง เรายังพิจารณาแก้ไขยังไม่ตกมันก็สงบของมันเอง พอสงบลงไปแล้วสักเดี๋ยวจนขึ้นอีก พอขึ้นถึงพักที่สามแล้วคราวนี้ไม่สงบ ถ้าไม่ใช่ธรรมดาแล้วไม่สงบ มันจำได้ขนาดนั้นนะ ทุกขเวทนาครั้งที่หนึ่งมันก็นักมาก แต่มันก็สงบตัวของมันลงไปเอง พอได้จังหวะแล้วก็ลงทั้ง ๆ ที่การพิจารณายังไม่ได้อบ มันลงของมันเอง ก็รู้ว่ามันลงของมันเองต่างหาก ไม่ใช่ลงด้วยอุบายของธรรมแก่มัน มันก็รู้ณะ คือมันเต็มที่ของมันแล้วมันก็สงบหายเจ็บไป สักเดี๋ยวจนขึ้นอีก ขึ้นมาอีกคราวนี้ยิ่งหนักยิ่งนานเข้าไปอีก มันก็สงบลงไปได้อีกอยู่ พอครั้งที่สามขึ้นไปแล้วที่นี้ไม่มีคำว่าสงบลงไปเอง ต้องแก้ด้วยสติปัญญา ถึงครั้งที่สามนี้เต็มเหนี่ยวไม่ลง ทางนี้ก็ขัดกันเต็มเหนี่ยว นั่นละที่นี้ลงได้ด้วยธรรม พอธรรมแก้ตกเรียบร้อยแล้วก็ลงพริบเลย จิตก็ฝึงเลย

ฟังให้ตี นีละจิต อัจฉรย์ใหม่ เวลาถูกกิเลสครอบนี้ โอ้ย เหมือนส้วมเหมือน ถาน เวลากิเลสเปิดตัวออกไปแล้ว จำขึ้นมาทันทีเลย อย่างนั้นละที่ว่าจิตลงได้ถึง อัจฉรย์ ลงได้ตอนนี้ละ ตอนระงับดับทุกขเวทนาทั้งหลายได้ด้วยอุบายของสติปัญญาที่ หมุนตัวไม่หยุดเลย ลงได้ตรงนั้น เวลาลงแล้วมันเป็นคนละโลกนะ ร่างกายเป็นไฟทั้ง กอง หายหมดเลย ทุกขเวทนาหายหมด เหลือแต่แดนอัจฉรย์เท่านั้นเอง เป็นอย่างนั้น ทุกคืน ถ้าคืนไหนพิจารณามันลงได้ยาก ลงช้า ร่างกายลำบากมาก เวลาลุกจากที่นี้ต้อง ได้จับขาตั้งออก ๆ ไม่ดึงไม่ได้มันตายหมด จากนั้นไปนี้ตายหมดแล้ว ทางนี้ ๆ ยังดีอยู่ จากนี้ขึ้นไปนี้ดี ทางนี้ตายหมดเลย นีเวลามันถึงเหตุถึงผลมัน ฟังเอาพี่น้องทั้งหลาย หลวงตาบัวมาโกหกพี่น้องทั้งหลายเหอ พิจารณาเอาซิ

นี่ละวิธีการฆ่ากิเลส ที่จะนำธรรมะเข้าสู่ตัวเองและช่วยโลก เราช่วยด้วยวิธีการ อย่างนี้นะ ถ้าวันไหนพิจารณามันมีเป็นบางวันนะ ที่มันเหมาะที่สุด อุตุสัปปายะ คือดิน ฟ้าอากาศเป็นที่สบาย วันนั้นสมมุติว่าเรานั่งตลอดรุ่ง ให้ฝนพรำทั้งคืน วันนั้นเหมาะ มากทีเดียว การนั่งตลอดรุ่งต้องให้มีเย็น ๆ หน่อย ยิ่งฝนตกพรำทั้งคืนวันนั้นสบาย พิจารณานี้จับติด ๆ สักเดี๋ยวลงผิงเลย วันนั้นไม่ลำบากนะ เวลาลงมันจะลงสักกี่ชั่วโมงก็ ไม่มี ความหมายกับร่างกายนะ ไม่มีเลย ต่อเมื่อมันถอนขึ้นมามารับอากาศเหล่านี้แล้ว มันก็เจ็บ ปวดนั้นปวดนี้ขึ้นมา พิจารณาอีกลงอีก อย่างนั้น บางคืนได้ถึง ๓ ครั้งก็มี บาง คืนได้ครั้งเดียวก็มี

ถ้าวันไหนลงได้ง่ายวันนั้นจะลงได้หลายหน ถ้าวันไหนลงได้ยากลงได้หนเดียวก็ มี แต่ลงได้ทุกคืน เรื่องว่าไม่ลงนี้ไม่มี นีละแดนอัจฉรย์อยู่ตรงนี้ อยู่ฟากตายนะ เอา ตายเข้าว่าเลย ให้ถอยกันถอยไม่ได้ คำว่าถอยไม่ได้คือว่า คำสัตย์คำจริงที่ตั้งไว้ ตั้งแต่นี้ จนกระทั่งสว่างเป็นวันใหม่ขึ้นมา ความสว่างเป็นวันใหม่นั้นแลคือกำแพงกันเอาไว้เลย ไม่สว่างลุกไม่ได้ ต้องสว่างเป็นอย่างน้อย ส่วนเมื่อเลยไปแล้วมันจะสายขนาดไหนช่าง หัวมัน ไม่มีปัญหาอะไร บางทีตะวันโผล่ขึ้นยังไม่ลุกนะ วันนั้นมันเพลินของมันเต็มที่เป็นอย่างนั้นละการประกอบความพากเพียร

นี่ละกิเลสมันปิดธรรมปิดอย่างนี้เอง มันปิดจนกระทั่งหมดคุณค่าหมดราคาคณะ คนเรา เพราะฉะนั้นเราจึงอยู่ด้วยหาค่าหาราคาไม่ได้ทั่วแดนโลกธาตุ พุดให้เต็มยันเลย ให้จิตนี้มันจำออกไปเสียก่อนมันถึงเห็นหมดว่าไง อยู่กันเลื่อน ๆ ลอย ๆ ไม่ว่าเศรษฐกิจ ภูมิพี ความรู้ความฉลาดหนักเบาเล็กน้อยนี้ มีแต่ความเป็นนักโทษของวัฏจักรใน เรือนจำ ไม่มีความหมายในตัวเองเลยนอกจากผู้มีธรรมเท่านั้นนะ เอาอะไรมาวัดไม่ได้ ต้องเอาธรรมเข้าวัด ถ้าธรรมมีทางจิตใจมากน้อยแล้ว จิตนี้จะค่อยมีหลัก ๆ อะไรจะ

เป็นอะไรก็เป็นเรื่องของโลกของความวุ่นวายของโลกไปเสีย เราไม่วุ่นวายเราก็อยู่สบาย เป็นเกาะ ๆ อยู่อย่างนี้

เวลาจิตสง่าเท่าไร จิตมีหลักมีเกณฑ์เท่าไร ยิ่งเห็นความล้มเหลว ๆ ของโลกที่หาความหมายไม่ได้กว้างขวางออกไป ๆ เรื่อย ๆ ทีนี้เวลามันพิจารณาเต็มเหนี่ยวมันแล้ว มันสรุปได้เลย โลกธาตุนี้ อยู่โลกไหนก็ตามเถอะ คือเป็นนักโทษในเรือนจำที่กิเลสครอบหัวเอาไว้ หาความสุขไม่ได้ หาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้ ฟุ้งซ่านทั้งหลายอย่าเข้าใจว่าโลกกว้างแสนกว้างจะมีที่ยึดที่เกาะนะ ถ้าไม่มีธรรมในใจตายทิ้งเปล่า ๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร อันนี้สำคัญมากที่สุด ได้ดูในหัวใจเจ้าของ เอาหัวใจนี้ออกกางทีเดียว ไม่ได้คุยไม่ได้ไม่อะไร เราเอาความจริงออกมา เวลามันมีดอย่างโลกทั้งหลายมันก็มีดให้เห็น ทั้งเขาทั้งเราก็แบบเดียวกัน

เกิดมาไม่ทราบมาจากที่ไหน ๆ ไม่รู้ พ่อแม่เลี้ยงดูมาพอรู้จักเพียงสภาวะแล้วก็รู้ว่าเป็นคนเท่านั้น แต่ความทุกข์ความทรมานมันสมตัวมาตั้งแต่เด็กจนเป็นผู้ใหญ่แล้วนะ มันอยู่ในตัวนั้น กิเลสอยู่ในใจ โตขึ้นมาเท่าไรกิเลสมันก็โตขึ้น ความทุกข์ความเดือดร้อนโตขึ้น ๆ เป็นใหญ่เป็นโตเท่าไร เรียนความรู้วิชามากมายเพียงไร เหล่านั้นกลายมาเป็นไฟเผาเจ้าของสมอยู่ภายใน แต่ระดับร้านออกภายนอก คนนี้เขาเรียนสูง เขาเรียนชั้นนั้นชั้นนี้ อันนั้นดอกเตอร์ อันนี้ดอกเตอร์ หลวงตาบัวก็ได้สองดอกเตอร์มาคุยเฉย ๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร อันนี้มันสมอยู่ภายใน ไม่มีอะไรใหญ่เกินกิเลสนะ กิเลสนี้ใหญ่มาก ใครจะใหญ่ขนาดไหนก็ตามก็เรียกว่านักโทษในเรือนจำ กิเลสต้องเป็นนายคุม นักโทษตลอดไป แล้วคนเราจะหาความสุขมาจากไหน ไม่มี

ฟังให้ดีฟุ้งซ่านทั้งหลาย นี่ถอดออกมาจากหัวใจ ตั้งแต่วันกิเลสขาดสะบั้นลงไปจากใจแล้ว เราไม่เคยมีทุกข์แม้เม็ดหินเม็ดทรายผ่านเข้ามาในหัวใจเราเลย เพราะกิเลสเท่านั้นเป็นผู้สร้างทุกข์ขึ้นมา มีมากน้อยก็เป็นเสี้ยนเป็นหนาม ละเอียดขนาดไหนเป็นเสี้ยนเป็นหนามทั้งนั้น ใหญ่โตเท่าไรเป็นหอกเป็นหลาวทิ่มแทงตลอดเวลา ชำระมันได้ ละเอียดเข้าไปขนาดไหน มันก็เป็นเสี้ยนเป็นหนามอยู่ตลอดขึ้นชื่อว่ากิเลส ไม่ได้สร้างความสุขความเจริญให้เรานะ จนกระทั่งมันขาดสะบั้นลงไปแล้ว ตั้งแต่บัดนั้นมาเราไม่เคยเห็นทุกข์เท่าเม็ดหินเม็ดทรายที่ว่าผ่านเข้าไปในหัวใจของเรา นี่ จะรับสมมุติคือทุกข์ทุกข์นี้เกิดจากกิเลส กิเลสก็เป็นสมมุติ ผลของกิเลสก็คือความทุกข์เกิดขึ้นมา ก็เรียกสมมุติด้วยกัน ทีนี้เวลามันพรากจากกัน ขาดสะบั้นลงไปหมดแล้ว สมมุติไม่มีโดยประการทั้งปวง เพราะกิเลสเป็นต้นลำแห่งความทุกข์ทั้งหลายมันดับลงไปแล้ว ทุกข์จะมาจากไหน มันก็ไม่มีทุกข์ หมดทุกข์

เรื่องจิตใจขาดสะบั้นไปตั้งแต่บัดนั้นกับทุกข์ทั้งหลาย ไม่มีเลย นี่ท่านานิพพานเที่ยง ปัจจุบันรู้ชัด ๆ ไม่ต้องคาดอดีตอนาคตว่า ต่อไปนี้จะมีความสุขอยู่ตลอดเวลาอย่างนี้หรืออย่างไร ไม่ต้องถาม ประจักษ์อยู่แล้วเป็นปัจจุบันของจิต ปัจจุบันแห่งความบริสุทธิ์อันนั้น แห่งความพออันนั้น นั่นละที่นี้เรื่องความทุกข์ทั้งหลายไม่มี พระพุทธเจ้าก็ดี พระอรหันต์ก็ดี ไม่มีความทุกข์แม้ชนิดหนึ่งจะแทรกเข้าไปในจิตใจเลย อันนี้เป็นอฐานะ จะบังคับให้ทุกข์ก็ทุกข์ไม่ได้ เช่นอย่างทุกข์เวทนาเกิดขึ้นในร่างกาย เจ็บท้องปวดหัว เจ็บก็เจ็บ ทุกข์ก็ทุกข์ หนักเบาเล็กน้อยอยู่ในวงชั้นของมัน ไม่ออกนอกวงชั้นไปหาวิมุตติได้แหละ มันติดมันตันทนไม่ไหวมันก็ตาย ตายก็ตายอยู่ในวงชั้นอวัสมมุติ วิมุตตินั้นเข้ามาเกี่ยวข้องกันไม่ได้ อันนี้ไม่เกี่ยวข้องกันวิมุตติ มันเป็นอฐานะ

เพราะฉะนั้นเรื่องความทุกข์ในธาตุในชั้นนัยอมรับ พระอรหันต์กับพวกเราไม่ได้ ผิดกันเลย เพราะอันนี้เป็นชั้นล้วน ๆ เหมือนกัน อันหนึ่งเป็นความบริสุทธิ์ล้วน ๆ เข้ากันไม่ได้ เป็นอฐานะ เป็นคนละฝั่งแล้ว ที่นี้ก็มิตั้งแต่ความทุกข์ในธาตุในชั้น ศึกษากันไป พายู่พากินพาหลับพานอนพาขับพาถ่ายไปเหมือนโลกทั่ว ๆ ไป เรียกว่ารับผิดชอบเพียงเท่านั้น อุปาทานก็ไม่มีเพียงท่านรับผิดชอบ ท่านจึงเรียกว่าเป็นชั้นล้วน ๆ ชั้นนี้ไม่มีกิเลส เพราะกิเลสสิ้นซากไปแล้ว ไม่มีเจ้าของ ธรรมเป็นเจ้าของท่านไม่ยึด ท่านนำมาใช้ประโยชน์เท่านั้น พอถึงกาลเวลาไปไม่ได้แล้วเหอ สลัดบ๊ยะเดียวไปเลย นั่นละที่นี้นิพพานที่ว่าสมบุรณ์แบบ ท่านว่า อนุภาทิสสนิพพาน คือนิพพานที่ปราศจากสมมุติ โดยประการทั้งปวงมีชั้น เป็นต้น ใจเป็นผู้รับผิดชอบในชั้น ชั้นก็ดับลงไปโดยสิ้นเชิงแล้ว สมมุติจึงดับโดยสิ้นเชิงในขณะที่ชั้นดับลงไปโดยสิ้นเชิง นั่นละวิมุตติล้วน ๆ เรียกว่า อนุภาทิสสนิพพาน ไม่มีสมมุติแม้เม็ดหินเม็ดทรายเข้าไปเจือปนเลย นั่นเรียกว่าวิมุตติล้วน ๆ

พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ท่านทรงวิมุตติล้วน ๆ ไว้แล้ว หลังจากท่านรับผิดชอบในชั้น ชั้นสลายลงไปแล้วนั้นท่านไม่มีอะไรรับผิดชอบ ดับวูปหมด ขึ้นชื่อว่าสมมุติสามแดนโลกธาตุไม่มีอะไรเหลือภายในใจของท่านเลย นั่นแลเรียกว่านิพพานเที่ยง หรือเรียกว่าธรรมธาตุ มันประจักษ์อยู่ในหัวใจจะไปถามใคร ตรัสรู้ปั้งขึ้นมาไม่ต้องทูลถามพระพุทธเจ้า แบบเดียวกันหมดเลย จ่อลงไปผางเท่านั้นถึงกันหมดเลย เหมือนอย่างที่ว่าน้ำมหาสมุทร จ่อลงไปบับถึงกันหมดเลย อันนี้จ่อลงไปพับถึงวิมุตติหลุดพ้นถึงกันหมดเลย นี้เรียกว่าธรรมธาตุ ซึ่งเทียบกับมหาสมุทรมหาทะเลหลวงนั้นแหละ

นี่ละการปฏิบัติตัวเองเมื่อได้ทำลงไปแล้ว เหตุที่ทำลงไปถึงขนาดไหนก็ตาม ผลเป็นที่พอใจรับกันแล้ว ๆ แล้วเราจะไปเสียอกเสียใจในการประกอบความเพียรว่า หนัก

ไปเบาไปได้ยังไง อันนี้เหนือทุกอย่างแล้ว คุณค่าของนี้สมดุลงันเต็มที่ ท่านจึงไม่ได้สนใจ ฟังซิ พระพุทธเจ้าสลับ ๓ หนเป็นยังไง ท่านทุกข์ขนาดไหน แต่คุณค่าของท่านเป็น ศาสดาเอก นั้นเห็นใหม่ละ ฟังซิ ควรจะเอามาเป็นคติตัวอย่างได้เป็นอย่างดีพวกเรา อย่าพากันนอนใจ

นี่เราได้อุตสาหะพยายามดำเนินมาตั้งแต่วันก้าวขึ้นสู่เวทีเป็นเวลา ๙ ปีนี้ อย่ามาพูดเลยเรื่องติดคุกติดตะราง ถ้าหากว่าเป็นความสมัครใจได้มรรคผลนิพพานเท่ากัน แล้วเราสมัครทันที ไปติดคุกติดตะราง กินข้าววันละ ๓ มื้อ ๔ มื้อ มันทุกข์อะไรคนในคุกในตะราง เป็นแต่เพียงว่าสังคมไม่ยอมรับ ขาดความเคารพนับถือเท่านั้นเอง ที่ว่าเป็นนักโทษ ๆ นี่คือ บุคคลที่สังคมไม่ยอมรับ สังคมไม่นับถือ หรือสังคมรังเกียจ ก็มีเท่านั้นเอง เขาก็ธรรมดาของเขา กินข้าวก็เหมือนคนธรรมดา กิน นอนก็นอนเต็มหลับเต็มตื่นเหมือนกัน แล้วจกตอกเหลาตอกวันหนึ่งได้ ๔ เส้น ๕ เส้น ทั้งจกตอกทั้งเหลาตอกทั้งนับเวลา นี่เราติดคุกมาได้ก็ปีก็เดือนแล้ว ยังอีกกี่วันเราจะได้พ้นจากนักโทษนี้ไป จกตอกไปเหลาตอกไป คิดคำนึงไปถึงวันจะออกพ้นโทษไป เขาจกตอกจะมีความเต็มใจทำอะไร ก็ทำด้วยนับวันเวลาจะออกจากคุก

แต่เราทำความเพียร เราไม่ได้นับเหมือนเขานับเส้นตอกนะ เอาจริง ๆ กิเลสมันมีเท่าไรมากฟาดกันลงไป ๆ อันนี้ทุกข์มากทีเดียว กลางคืนไม่มีเวลาหลับนอน บางคืนตลอดรุ่ง ๆ ไม่นอน นักโทษคนไหนที่ไม่ได้นอนตลอดรุ่งเพราะถูกทรมานไม่เห็นมี ไข้ใหม่ละ แต่เราฝึกทรมานตัวของเราเพื่อฆ่ากิเลสแล้ว มีเป็นประจำเลย ความทุกข์มากขนาดไหน ต่างกันมากไหมกับนักโทษ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเขาให้สมัครตัวเป็นนักโทษแล้วจะให้หลุดพ้นจากทุกข์เหมือนกัน เราจะเข้าทันทีเลย

ใครนับถือไม่นับถือก็ช่าง ขอให้กิเลสที่เป็นกองทุกข์ เป็นเสี้ยนเป็นหนามภายในใจถอนตัวไปจากใจแล้วพอใจ ไปเลยเป็นนักโทษ ถ้าหากสมมุติว่าหลวงตาบัวเข้าไปติดคุกติดตะราง หลวงตาบัวพ้นทุกข์ หลวงตาบัวจะโบกมือเอาโคตรพ่อโคตรแม่หลวงตาบัวไปอีก มา ๆ หลวงตาไปก่อนแล้วได้พ้นทุกข์แล้ว มา มีโคตรมีแซ่ก็โคตรก็แซ่ โคตรหลวงตาบัวให้มาทั้งหมด มาติดคุกด้วยกันจะได้พ้นทุกข์ไปตาม ๆ กัน เราจะเอาหมดดีไม่ดีบ้านของเรามีหมากี่ตัว มีโคตรก็โคตร โคตรหมาโคตรแมวโคตรเปิดโคตรไก่ เอาหมด เราจะพาพ้นจากทุกข์ไปหมดไม่ให้เหลือเลย แม้ที่สุดพวกหมัดพวกเหาอยู่ในหัว สูติแล้วสู้อยู่กับหัวกู กูจะพาไปพ้นทุกข์ ตกลงพวกหมัดพวกเหาก็พ้นทุกข์ไปด้วยกันหมด ถ้าทำแบบนี้มันพ้นทุกข์ได้นะ แต่ที่มันพ้นทุกข์ไม่ได้ ก็ต้องทนทุกข์ทรมานตามกรรมของตัวเอง นี่ละความทุกข์ในการแก้กิเลส กิเลสหนักใหม่ ฟังซิ ถึงขนาดนั้นนะ จะ

เป็นจะตาย หนักไหมกิเลส เวลาแก้มันได้เป็นยังไง เลิศไหม มันก็เข้ากันได้ทันที ไม่ถามใครในโลกนี้ เราจึงไม่สงสัย

การเทศนาว่าการเราสอนโลกตามพื้นเพของโลกต่าง ๆ นะ คนทั้งหลายจะมาดูตั้งแต่ว่า หลวงตาบัวขึ้นเทศน์นี้เป็นยังไง จะขึ้นไปนั่งตัวส่นอยู่บนธรรมาสনীให้เขาหัวเราะอยู่หรือ โคตรพ่อโคตรแม่มีมึงเคยเห็นหรือความรู้อย่างกูเห็นนี้ ที่กูจะเอามาเทศน์อยู่นี้สู้รู้ไหม อยากถามว่าอย่างนั้นเข้าใจไหม ก็เทศน์ตามภูมิตามชั้นของถึงขยะเท่านั้น ขนาดไหนจะควรออกแค่ไหนๆ ก็ว่าไปตามชั้นตามภูมิ ถ้าสูงกว่านั้นก็ติดขึ้นๆ เอา สูงสุด สูงเข้าไปโดยลำดับติดผิงๆ เลย นี่ธรรมะประเภทต่างๆ ธรรมะแกงหม้อใหญ่ก็ตีนั้นตีนี้ไปอย่างงั้น

แต่พวกกิเลสมันก็คอยเยาะคอยเย้ย คอยดู คอยจะให้คะแนน คอยจะตัดคะแนน เป็นยังไงหลวงตาองค์นี้ขึ้นธรรมาสনীเทศน์จะไปได้ไหม ไปถึงธรรมาสনীไปนั่งตัวส่นอยู่บนธรรมาสনী แล้วถูกเขาเอาก่อนดินปาตกธรรมาสনীลงไป บรรดาลูกศิษย์ลูกหานี้ตัวส่นนะเวลาหลวงตาบัวขึ้นธรรมาสনী กลัวหลวงตาจะขายหน้าตัวเองนั่นแหละ เราสู้ส่นกลัวจะไม่ได้ตีหัวกิเลสอยู่ในหัวคน หัวไหนกิเลสมันเก่งๆ จะฟาดให้มันหนักเขาไม่ได้คิดเข้าใจไหม

การเทศนาว่าการอย่ามาว่าแค่มนุษย์นี้ เทวดาอินทร์พรหมสูงกว่านี้ขนาดไหน พระพุทธเจ้าสาวกทำไมท่านไม่เห็นกลัว ท่านสอนได้หมดพวกเหล่านี้ ทำไมหลวงตาบัวถ้าเป็นลูกศิษย์ตถาคตไปกลัวหาอะไรประสาหมัดเม้นเท่านั้น เท่ากับหมัดกับเม้นตัวหนึ่งเท่านั้น ธรรมะเลิศขนาดไหนพิจารณาซิพี่น้องทั้งหลาย การสอนโลกเราสอนแบบนี้ต่างหากเราพูดจริง ๆ ฟังเสียให้ชัดเจนนะ เราไม่ได้สอนแบบอ้อๆ อ่า ๆ นะ มันเปิดจำอยู่แล้วมันเหมือนถึงขยะ จะสงเคราะห์ขนาดไหนในชั้นในภูมิของคน แต่ละคนแต่ละชั้นละภูมิมันต่างกันๆ จะสอนสงเคราะห์สงหาให้ได้ประโยชน์ทั่วถึงกัน เพราะฉะนั้นจึงรวมลงแล้วว่าเป็นแกงหม้อใหญ่ สอนไปตีไปสะเปะสะปะไปอย่างงั้น ถ้าแกงหม้อเล็กมันจะฟุ้งๆ แกงหม้อจี้ฟุ้งเลยเชียว ดีไม่ดีฟังไม่ทัน ของเล่นเมื่อไรธรรมพระพุทธเจ้าให้มันตีอยู่ในหัวใจซิ ถ้าลงมืออยู่ในหัวใจเปิดออกนี้เปิดออกตรงไหนนะ ไม่มีธรรมจะมีอะไร ก็มีธรรมในใจเต็มหมดแล้ว เปิดตรงไหนก็เป็นธรรมทั้งนั้น ๆ

ถ้ามีกิเลสแล้วไปทางไหนก็ติดตัวเองๆ เปิดไม่ได้ เพราะเปิดตัวเองไม่ได้จะเปิดโลกข้างนอกได้ยังไง ตัวเองติดตัวเองแล้วไปไหนติดหมด ถ้าตัวเองไม่ติดตัวเองเสียอย่างเดียวสามแดนโลกธาตุนี้ไม่ติดอะไรเลย ใจไม่ติดใจ ธรรมไม่ติดธรรม ต่างอันต่างจริง เต็มหัวใจด้วยธรรมแล้วจะไปกล้าไปกลัวกับสิ่งใด ฟังให้ตีนะ นี่ละที่เอามาทำประโยชน์ให้โลกเวลานี้ เราถึงอุตสำหรับพยายามเต็มเม็ดหน่วย ขอร้องจากบรรดาพี่น้อง

ทั้งหลายให้เห็นแก่ใจชาติไทยของเรา เวลานี้เราอยู่ในกองทัพด้วยกัน กองทุกขีในชาติไทยของเราชาติไทยของเราเป็นผู้รับเคราะห์รับกรรมทุกอย่าง เพราะฉะนั้นเราจึงช่วยกันสะเดาะกรรมสะเดาะเคราะห์เหล่านี้ ด้วยการอุทิศสำหรับพยายามโดยความรักชาติของเรา ให้ต่างคนต่างเสียสละเต็มเม็ดเต็มหน่วยด้วยกัน แล้วชาติไทยของเราก็จะฟื้นฟุขึ้นมา ความสงบร่มเย็นก็จะมีในชาติไทยของเรา ซึ่งรับผิดชอบตัวเองนั่นแหละ ไม่มีใครจะมารับผิดชอบต่อเรา เราเป็นผู้รับผิดชอบเรา

ให้ฟังหัวหน้านะ หัวหน้าก็ตั้งที่เทศน์ให้พี่น้องทั้งหลายฟัง หัวหน้าทางฝ่ายธรรมเป็นยังไง มีข้อสงสัยตรงไหนที่นำโลกเวลานี้ เราอดอันตันใจที่ตรงไหนที่นำโลก เราไม่ได้อดอันอะไรเลย มีความเมตตาสงสารเท่านั้นจึงได้จุดได้ลากโลกทั้งเข้าทั้งเย็น ก็อย่างนี้แหละ พูดอยู่เวลานี้ก็เพื่อจุดลากโลก เราเองไม่จำเป็นเท่านั้นเอง กินแล้วอยากนอนก็นอน ไม่อยากนอนไปไหนไปได้สะดวกสบาย ไม่มีปัญหาอะไรเลย มันสิ้นปัญหาไปแล้วตั้งแต่กิเลสสิ้นซากลงไปเท่านั้น จะให้เราเป็นปัญหากับอะไร ก็มีเท่านั้นเอง ฉะนั้นขอให้พากันตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติ เฉพาะอย่างยิ่งศิษย์วัดป่าบ้านตาด ควรจะมีหลักมีเกณฑ์ ที่ว่าตายแล้วลอยลม ๆ นี้ให้จำให้ตึ้นะ มันลอยลมทั้งนั้นแหละในสามแดนโลกธาตุ ถ้าไม่มีธรรมในใจลอยทั้งนั้น ใครจะเอาสมบัติเงินทองกองเท่าภูเขานี้ก็เอามาอวดเออะ อวดก็อวดกองภูเขาทั้งหมด อวดความสุขความเจริญไม่มีทาง ถ้ามีธรรมแล้วไม่ต้องอวด ไม่มีเงินสักสตางค์ก็อยู่ได้สบาย อยู่ไหนสบาย ๆ

อย่างพระกรรมฐานท่านภาวนาของท่านนี้ จิตใจเป็นธรรมแล้วท่านอยู่ไหนท่านสบายไม่ยุ่งเหยิง คิดดูซิ อดอยากขาดแคลนจะเป็นจะตายท่านไม่เห็นยุ่งกับมัน ท่านยังหมั่นตัว ๆ กับธรรม ยิ่งธรรมเป็นอันเดียวกันกับใจแล้วหมั่นหาอะไร มันก็สบายเท่านั้นเอง จำให้ตึ้นะ เอละพอ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd